

Flertallets almindelige Bemærkninger.

(Goll, Bilfeldt, Finsen, H. P. Hansen, Kaper, Kiørboe, Lotinga, Mensen og Will. E. Nielsen).

Det samlede Flertal er af den Opfattelse, at Tidspunktet nu er inde til at forlade den i den gældende Politilov hjemlede Tvedeling af Politiet i et Statspoliti og et kommunalt Politi og gaa over til *et for hele Landet fælles Statspoliti*, der indenfor sine Rammer optager de tidligere kommunale Politikorps.

Det tør vistnok siges med Sandhed, at den hidtil opretholdte Tvedeling har vist sig principielt uholdbar og praktisk uheldig. Den gældende Lovgivning viser dette indirekte i Retsplejelovens §§ 111 og 112, der, idet de 2 Arter Politis Opgaver angives, er ude af Stand til at præcisere dem anderledes end ved at udtale, at det paa den ene Side er Statspolitiets Opgave at foretage Efterforskning og Forfølgning af Forbrydelser, det kommunale Politis Pligt at bistaa Statspolitiet i enhver Henseende, altsaa ogsaa paa dette Omraade, og at det paa den anden Side er det kommunale Politis Opgave at opretholde Sikkerhed, Fred og Orden, Statspolitiets Hverv at yde Bistand til Opretholdelse af Sikkerhed, Fred og Orden. Den eneste Vejledning, der af disse Ord kan hentes for Adskillelsen, ligger saaledes i, at hvor den ene Politigruppe skal „foretage“ eller „opretholde“, skal den anden „bistaa“ eller „yde Bistand til“; det, der skal „foretages“, „opretholdes“, „ydes Bistand til“, er derimod ganske det samme, d. v. s. Politiets Opgaver er i begge Relationer ikke kvalitativt forskellige. — Ej heller det formelle Kriterium, som i ældre Tider med nogen Føje kunde opstilles, og hvoraf Spor genfindes i de af de nævnte Lovbestemmelser brugte Udtryk, nemlig at det er Statspolitiets Opgave at paase Overholdelsen af Statens Love, det kommunale Politis at sikre Gennemførelsen af lokale Vedtægter, lader sig længere opretholde. Det ligger i Tidsaanden og hele Udviklingen, at de sociale Fællesinteresser indenfor et givet Samfund efterhaanden bliver saa alt beherskende, at der levnes liden eller ingen Plads til lokale Interesser eller Værdier, uden at disse sanktioneres af Staten og saaledes middelbart selv bliver Statsinteresser. Den stadige Forskydning, der finder Sted paa dette Omraade, giver sig Udslag i, at mangfoldige Forhold, hvis Ordning tidligere overlodes til kommunale Vedtægter, nu er ordnede ved Statens Love, jfr. saaledes Loven om Pantelaanervirksomhed og Handel med brugte Genstande af 6. Maj 1921, Loven om Lukketid for Butikker og Lagre m. v. af 30. Juni 1922, Færdselsloven af 1. Maj 1923, Beværterloven af 29. Marts 1924 o. m. fl. Denne Bevægelse vil utvivlsomt fortsættes og har allerede nu i den Grad begrænset det lokale Selvstyre, at selv paa Omraader, hvor dette endnu formelt bestaar, saaledes ved Indførelse af Politivedtægter, Sundhedsvedtægter, Bygningsvedtægter m. v., er det Staten, der sanktionerer de vedtagne Forskrifter, hvis de skal være bindende, — en Sanktion, der stedse betinges af, at de paa alle vigtigere Omraader gives et i alt væsentligt ensartet Indhold, altsaa dikteres